

OXI NA ΚΑΝΕΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΛΕΣ

Να κάνεις απεργία σημαίνει να λες ΟΧΙ. Είναι σαν το ΟΧΙ που λέμε όταν μας ζητάνε να κάνουμε απλήρωτες (ή πληρωμένες) υπερωρίες. Είναι σαν το ΟΧΙ αυτών των λίγων που αρνήθηκαν την εξομοίωση και την αγχωμένη συλλογή «πτυχιών»-πιστωτικών μονάδων. Είναι σαν το ΟΧΙ που είπαμε πέρσι το φθινόπωρο στη συνδεδεμένη με την αξιολόγηση ευέλικτη ζώνη. Είναι σαν το ΟΧΙ που είπαν οι συνάδελφοι που αρνήθηκαν να παραδώσουν αυτοαξιολογικές εκθέσεις για τα πρότζεκτ της πειραματικής εφαρμογής της ευέλικτης ζώνης και αρνήθηκαν να δεχτούν τους αξιολογητές-σχολικούς συμβούλους στην τάξη. Είναι σαν το ΟΧΙ των συναδέλφων γυμναστών στην ωρομισθία. Είναι σαν το ΟΧΙ αυτών που σπάνε τη σιωπή στις ημερίδες των διευθυντών εκπαίδευσης και του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και βρίσκονται με την απειλή ΕΔΕ στην πλάτη τους. Σαν τις δεκάδες καθημερινές αρνήσεις στην υποταγή, μια απεργία, όσο μικρή κι' αν είναι, είναι πάντα ένα μεγάλο ΟΧΙ στα αφεντικά μας.

Από την πλευρά του κράτους, του μεγάλου αφεντικού, ο εκπαιδευτικός θεωρείται απλός διεκπεραιωτής εντολών, εκτελεστικό όργανο ενός εκπαιδευτικού συστήματος που αποσκοπεί στην αναπαραγωγή και κατανομή της εργατικής δύναμης και στην εμπέδωση της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Ο έλεγχος που ασκεί το κράτος πάνω στη δουλειά μας γίνεται με τρεις τρόπους: διοικητικός έλεγχος, έλεγχος του περιεχομένου της διδασκαλίας, τεχνικός έλεγχος. Ο διοικητικός έλεγχος σέρνει πάνω από το κεφάλι μας προϊστάμενους, σχολικούς συμβούλους και διευθυντές. Επισείει ποινές και επιπλήξεις. Ο έλεγχος του περιεχομένου της διδασκαλίας είναι το ζουμί του συστήματος. Τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι τα πράγματα είναι η τιμή τους: ένα λουλούδι είναι ένα ευρώ, εννιά λουλούδια δεν είναι μια ανθοδέσμη, **είναι** εννιά ευρώ. Τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι οι φυσιολογικοί άνθρωποι είναι ετεροφιλόφυλοι, παντρεύονται, κάνουν παιδιά, τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο, τα καλά παιδιά διαβάζουν τα μαθήματά τους, ακούνε τους γονείς και τους δασκάλους τους, πάνε στην εκκλησία, ανήκουν στη μεγάλη οικογένεια του ελληνικού έθνους που έχει πανάρχαιες ρίζες και έχει κατατροπώσει τους μακαρονάδες και τους τούρκους• είναι ελληνάκια, «καλά και αρματωμένα», δεν είναι αλβανά, γι' αυτό σηκώνουν τη σημαία που ενώνει αφεντικά και εργάτες, πλούσιους και φτωχούς. (Η πρόσφατη πρόσθεση και λίγης ευρωπαϊκής κοσμοπολίτικης σάλτσας στα σχολικά βιβλία ελάχιστα αγγίζει τον εθνικιστικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης).

Τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι όλοι είναι ίσοι, αλλά επειδή σ' αυτόν τον καλύτερο δυνατό κόσμο, όπως τους λέει το μάθημα της πολιτικής αγωγής, κάποιοι είναι **αναγκαστικά πιο ίσοι από τους άλλους**, αυτοί που γράφουν καλά στα τεστ, δείχνουν πρόθυμοι να αυτοαξιολογηθούν και να μαζέψουν μεγάλους βαθμούς, φτιάχνουν έναν εαυτό που είναι καλύτερη **ατομική επιχείρηση** από τις άλλες και άρα μπορούν να πουληθούν στην αγορά εργασίας σε καλύτερη τιμή από τους τεμπέληδες που καταλήγουν να γίνουν χειρωνακτική εργατική δύναμη. Αυτό είναι το πνεύμα της «ευγενούς άμιλλας», του ανταγωνισμού και της αξιοκρατίας που διακρίνει τους ειδικούς του Υπουργείου Παιδείας. Χάρη, τέλος, στον τεχνικό έλεγχο εξασφαλίζεται η διεκπεραίωση του περιεχομένου της διδασκαλίας. Το σύστημα διδασκαλίας διαχωρίζεται σε σύλληψη και εκτέλεση. Η διαμόρφωση συγκεκριμένων διδακτικών στόχων, τα ίδια τα μέσα διδασκαλίας, τα διδακτικά μοντέλα προκαθορίζονται από τους ειδικούς που είναι διαχωρισμένοι από τους εκπαιδευτικούς της πράξης. Ο εκπαιδευτικός δεν χρειάζεται να σχεδιάσει το έργο του και να αποφασίσει για την καθημερινή εργασία του. Αυτό το κάνουν τα ίδια τα σχολικά βιβλία, τα βιβλία του δασκάλου και τα πάσης

φύσεως βοηθήματα των εκδοτικών οίκων που ήταν φυσικά ενήμεροι από το Υπουργείο Παιδείας για τα νέα βιβλία πριν από τους δασκάλους και για λογαριασμό τους.

Στο μύλο της «αξιοποίησης του ανθρώπινου δυναμικού» συντρίβονται ακόμα και οι παμπάλαιες αρχές της ριζοσπαστικής εκπαίδευσης, η οποία αποσκοπούσε στην καθολική εκπαίδευση, δηλ. την κατάργηση των ξεχωριστών μαθημάτων, τη σύνδεση της γνώσης με τη ζωή και την κατάργηση της δασκαλοκεντρικής διδασκαλίας, ως μέσου για την αλλαγή της κοινωνίας. Η μέθοδος πρότζεκτ και η ευέλικτη ζώνη παρουσιάζονται από τους ιδεολόγους του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου ως μέσα ενίσχυσης της «αυτονομίας» και των «πρωτοβουλιών» των δασκάλων. Στην πραγματικότητα γίνονται στα χέρια του Υπουργείου Παιδείας ο δούρειος ίππος για τον έλεγχο των δραστηριοτήτων του δασκάλου από το σχολικό σύμβουλο –και όχι μόνον. Ενταγμένη μέσα σε ένα θεσμικό πλαίσιο που συνδυάζει ταυτόχρονα τη γραφειοκρατία με την αποκέντρωση και την υποχρηματοδότηση της δημόσιας εκπαίδευσης, η ευέλικτη ζώνη ενθαρρύνει περαιτέρω την εσωτερίκευση της λογικής του κεφαλαίου και την είσοδο χορηγών στα σχολεία, στα πλαίσια των Συμπράξεων Δημόσιου (δηλ. Κρατικού) και Ιδιωτικού Τομέα. Στις σχετικές *Οδηγίες* του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου δηλώνεται σαφέστατα ότι ο στόχος της ευέλικτης ζώνης είναι η «δημιουργία προσόντων επιχειρηματικότητας στους μαθητές και η ευαισθητοποίηση των εκπαιδευτικών για τον κοινωνικό ρόλο της επιχειρηματικής κοινότητας, ώστε η σχολική κοινότητα να γίνει περισσότερο δεκτική και φιλική προς τη βιομηχανία και τις επιχειρήσεις», δίνοντας μάλιστα προκαθορισμένες διαθεματικές εργασίες. Με τη σειρά της η ευέλικτη ζώνη είναι μέρος μόνο των επικείμενων αλλαγών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση (συζητιέται η επαναφορά των εξετάσεων κλπ).

Ναι, παράλληλα με την αντίστασή μας στις μορφές ελέγχου που ασκούνται επάνω μας (και σε κάποιες που ασκούνται στους μαθητές μας, γιατί πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και να παραδεχτούμε ότι μόνο εν μέρει βρισκόμαστε στο πλευρό τους και όχι απέναντί τους), διεκδικούμε ένα μεγαλύτερο και εξασφαλισμένο μισθό γιατί ο μεγαλύτερος και εξασφαλισμένος μισθός, αυτό το φετίχ που μας προσδένει στην καταναλωτική καπιταλιστική αγορά, είναι ταυτόχρονα **δύναμη**. Δύναμη για να αμφισβητήσουμε το σύστημα από μια καλύτερη θέση. Ενώ η ωρομισθία, το αναπληρωτικό και η κατάργηση της μονιμότητας είναι **αδυναμία**, πειθάρχηση και υποταγή στις διαθέσεις των αφεντικών μας. Για μας τους **απεργούς**, τους ανθρώπους του ΟΧΙ που αγωνιζόμασταν και πριν την απεργία και θα συνεχίσουμε απτόητοι και μετά από αυτήν, κάθε πεδίο –ωράριο, εργασιακές σχέσεις, μέθοδοι διδασκαλίας και ευέλικτες ζώνες, ασφαλιστικό, μισθός- είναι πεδίο αγώνα. Σαν τους μαθητές μας που εφευρίσκουν δεκάδες «διαολιές» για να απαλλάσσονται από τον έλεγχο που ασκούμε επάνω τους, έτσι και μεις εφευρίσκουμε δεκάδες «διαολιές» για να αντισταθούμε στα αφεντικά μας –και μέσω αυτής της αντίστασης δίνουμε κι' εμείς ένα αξιόλογο παράδειγμα ανθρωπινότητας στους μαθητές μας, όπως μας δίνουν και αυτοί.

Αν εξαιρέσει κανείς τους επαγγελματίες **απεργοσπάστες** (κομματόσκυλα κάθε λογής, ιδεολόγοι παρτάκηδες κλπ.), ακόμα και ανάμεσα σ' αυτούς που για χίλιους άλλους λόγους δεν απεργούν θα βρεις ανθρώπους που ξέρουν ότι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τους απατεώνες που ζητάνε τη ψήφο τους σήμερα στις δημοτικές και αύριο στις βουλευτικές εκλογές. Μόνο η δύναμη της κοινωνικής αδράνειας και η μιζέρια τους τούς εμποδίζει να αναγνωρίσουν αυτό που είναι η ζωτική ανάγκη όλων μας: οι **άλλοι**.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ «ΜΕ ΚΡΥΦΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ»

(Το κείμενο αυτό μοιράστηκε από απεργούς δασκάλους στην Αθήνα στις αρχές τις απεργίας και μέχρι τώρα στις πορείες που έγιναν εκεί)